

LEBRIS

We know
books

J.P. MONNINGER

Harta CARE MĂ DUCE la tine

Traducere din limba engleză și note
CRISTINA JINGA

J.P. Monninger a publicat romane pentru adulți și adolescenți și trei lucrări de nonficțiune.

Scrierile sale au apărut în *American Heritage*, *Scientific American*, *Readers Digest*, *Glamour*, *Story*, *Fiction*, *Boston Globe*, *Sports Illustrated* și *Ellery Queen*. A primit două burse din partea National Endowment for the Arts și, de asemenea, o bursă de la New Hampshire Council for Arts. A fost voluntar în Peace Corps în Volta Superioară (actualmente Burkina Faso), în 1975–1977. Este profesor de limba engleză la Universitatea de Stat Plymouth din New Hampshire.

LITERA
București

PROLOG

ZIUA ACORDĂRII DIPLOMELOR

Dintre toți oamenii, tocmai mama ta este cea care reușește să obțină fotografia perfectă cu tine și cu cele mai bune prietene ale tale, în ziua absolvirii Colegiului Amherst din Massachusetts. Mama ta e un dezastru notoriu în folosirea aparatului de fotografiat și detestă să i se ceară să facă o poză, dar, canalizându-și întreaga energie maternă, înainte ca vârsta adultă să te desprindă de ea pentru totdeauna, izbutește acolo unde o întreagă rafală de instantanee dă greș. Remarcabil, nu este unul dintre miile de instantanee pe care le cer părinții, care să surprindă drumul spre scenă, nici cu voi, toate trei – tinere, având toată viața înainte, robele fluturând în adierea blândă din New England, stejarii verzi din Amherst suferind în soare, diplomele voastre false ridicate deasupra capetelor –, genul de fotografii obligatorii pretutindeni în ziua absolvirii. Nimic din toate astea. Nici cea cu părinții voștri, sau cu verișoarele mai mici ale prietenei voastre Constance, care sunt îmbrăcate drăguț în rochițe de vară. Nici fotografia înmânării diplomei, nici strângerea de mână regizată cu decanul facultății, nici imortalizarea momentului final,

când studenții aruncă în aer acele stupide tichii și aproape că le scot ochii oamenilor cu discurile lor frisbee.

E ceva deopotrivă mai neînsemnat și mai important de atât. E o fotografie luată din profil, voi, tustrele, stând pe scaune pliante, cu chipurile ușor înălțate pentru a-i auzi pe vorbitori, iar soarele făcându-vă să mijiți un pic ochii. Oamenii se prefac că nu-l observă pe fotograf, care se pregătește să le facă o poză, dar în cazul de față e real. Mama ta a făcut fotografia ca un ninja, nici acum nu știi cum, dar a prins-o pe Constance în prim-plan. Blondă și plină de speranță, cu o expresie atât de bună, de nevinovată, încât simți un nod în gât de fiecare dată când te uiți la ea. Apoi Amy: brunetă și visătoare, dar totodată sufletul distracției, pusă pe glume, exuberantă și plină de o energie nestăvilită, cu limbajul ei deșănțat, dar cu acea veșnică bunătate duioasă ce rămâne în spațele ochilor ei. Da, și ea privește în sus.

Și apoi tu. Te uiți la fata aceea, imaginea ta, de zeci de ori, de sute de ori, ca să vezi ce anume însuflețește acel chip. Cine e această fată, această absolută specialistă în Economie, două veri la rând, stagiară, fata pe care, la începutul acestei toamne, o așteaptă o slujbă extravagantă, bănoasă, ca specialist în investiții bancare? Abia dacă o recunoști; s-a schimbat în acești ultimi patru ani, a devenit mai profundă, probabil mai înțeleaptă, mai degrabă o femeie în locul fetișcanei de odinioară. În același timp, ți-e greu să te uiți la ea, pentru că îi vezi vulnerabilitatea, punctele slabe, strădaniile. Tu ești a treia în rândul celor trei prietene, cea care face lucrurile până la capăt, cea obsedată de control, cea care întotdeauna vei fi trimisă s-o împingi pe Amy de la spate oriunde trebuie să ajungă ea, să conferi credibilitate înclinației diafane a lui Constance pentru frumusețe. Nuanța părului tău e undeva la mijloc între blondul lui Constance și părul de vulpe al lui Amy, tușa finală

în orice combinație pe care o alcătuiți voi trei. Tu ești osatura cartilajului lor, gravitația zborului lor.

Un singur moment în patru ani. Captează totul. În câteva săptămâni, toate trei veți fi în Europa pentru ceea ce se numește, de obicei, marele tur; veți călători și veți fi formidabile străbătând țările bătrânului continent, dar deocamdată, în clipa asta, toată lumea e a voastră. Iar mama ta a văzut și a surprins asta, iar tu nu te poți uita nici măcar o dată la fotografia aceasta fără să știi că toate cele trei inimi ale voastre sunt înlănțuite, că într-o lume nebună fiecare dintre voi are alte două lucruri – pure și nemărginite – pe care poate conta pentru ziua de azi și pentru fiecare zi ce va urma.

Acesta este ultimul mare minut dinainte ca el să intre în viața ta, dar tu nu știi asta încă, nu poți ști. Mai târziu, totuși, vei încerca să-ți închipui unde era el exact în momentul acesta, când s-a întors și a început să călătorească spre tine, și tu spre el, și cum lumea din jurul vostru, al amândurora, n-a observat nimic. Viețile voastre nu vor mai fi aceleași, dar în minutul acela totul era suspendat în așteptare, totul plutea în aer, întreaga soartă, și șansa, și tot ce e ineluctabil. Jack, Jack al tău, marea ta dragoste.

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

LIBRIS

We know
books

AMSTERDAM

CAPITOLUL 1

Adevărul este că nimic din ceea ce a urmat nu s-ar fi întâmplat dacă trenul spre Amsterdam n-ar fi fost aglomerat. Era genul acela de aglomerație insuportabilă, când toată lumea e disperată după spațiu, e enervată că trenul e ticsit de oameni de nu ai loc să arunci un ac, așa că am stat cu capul în jos, odată ce mi-am găsit un loc, și am încercat să nu-mi ridic ochii. Citeam *Fiesta*, ceea ce e un clișeu, desigur – proaspăta absolventă de facultate citind Hemingway, în prima ei călătorie în Europa, însoțită de cele două prietene ale sale –, dar nu-mi păsa. Deja le făcusem pe Constance și pe Amy să bea cafea și coniac la Les Deux Magots, și mă plimbasem pe Malul Stâng din Paris, și stătusem singură cu porumbeii în Grădinile Luxemburg. Nu mă mai dădeam dusă din Paris. Nu voiam să-i părăsesc bulevardele largi, oamenii care jucau bile în Tuileries, cafenelele, cafelele tari, haioasele claxoane de pe scutere, picturile și muzeele și copioasele *crêpes*. Nu voiam să părăsesc primele ceasuri ale dimineților, când angajații de la cafenele măturau pavajul și-l spălau cu furtunuri negre și apă argintie; nici serile, de altfel, când uneori simțeai miros de fum sau de castane, iar bătrânii cu undițe lungi stăteau pe scăunelele lor cu trei picioare și își aruncau cârligele cu momeli în Sena. Nu voiam să-i

părăsesc pe vânzătorii de cărți de pe malul fluviului, cu tarabele lor mucegăite înțesate cu tomuri vechi, îngălbenite, nici pe pictorii peisagisti care veneau și își întindeau uleiurile pe pânzele întinse, în încercarea de a surprinde ceea ce nu putea fi niciodată surprins, ci numai sugerat, preschimbat într-o fantomă a orașului real. Nu voiam să părăsesc Shakespeare & Co., librăria englezească, ecoul, lungul ecou al lui Hemingway și al lui Fitzgerald, al scâldatului nocturn în fântâna de la Ritz, sau al lui Joyce cel cu strabism ronțând prin proza lui ca un șoarece flămând. Nu voiam să părăsesc nici garguiele, cu ochii lor de piatră, surprinzători, vigilenți, supraveghind de pe catedrale, de pe Notre-Dame și de pe o sută de alte biserici, și cu fețele lor albe uneori mânjite de misterioase dăre negre, de parcă piatra ar fi putut avea lacrimi pe care le vărsa peste secole.

Se zice că nu poți părăsi niciodată Parisul; că mai degrabă el te părăsește, dacă alege să facă asta.

Am încercat să iau Parisul cu mine. În Paris, am citit *Sărbătoarea continuă*, și *Adio, arme*, și *Moarte după-amiază*. Le aveam pe toate pe iPad, un fel de bibliotecă Hemingway în miniatură portabilă, astfel că, deși călătoream cu Amy și cu Constance, călătoream, de asemenea, și cu Hemingway.

Așadar, citeam. Era târziu. Eram în Europa de două săptămâni și jumătate. Eram în drum spre Amsterdam. Constance adormise lângă mine – ea citea *Viețile Sfinților* și făcea propria călătorie spirituală, intenționând să lectureze și să viziteze tot ce putea despre sfinți, să vadă fiecare statuie sau reprezentare a sfinților, ceea ce îi satisfăcea pasiunea ei specială și îi oferea informații pentru subiectul tezei de absolvire, hagiografia –, iar Amy își întorsese capul peste scaunul din spatele meu și începuse să converseze cu un polonez pe nume Victor. Tipul

mirosea a sardine și purta o jachetă ponosită, dar Amy îmi tot dădea coate când el zicea câte ceva care ei i se părea draguț, iar vocea ei căpătase acele inflexiuni melodioase, de flirt, care sugerau că agățase un tip și îl prinsese în mreje. Victor era chipeș și fermecător, iar vocea lui îl făcea să semene vag cu Dracula, iar Amy, din câte am văzut eu, își făcea speranțe.

Așa stăteau lucrurile când a apărut Jack.

– Ții asta, te rog? a întrebat el.

Nu mi-am ridicat ochii. N-am înțeles că mie mi se adresa.

– Domnișoară? a insistat el.

Apoi a împins un rucsac în umărul meu.

M-am uitat în sus. L-am văzut pe Jack pentru prima oară.

Ochii ni s-au întâlnit și au rămas așa.

– Ce? am întrebat, conștientă că unul din noi ar fi trebuit să-și întoarcă privirea până acum.

Era splendid. Chiar mai mult decât atât. În primul rând, era înalt, probabil un metru nouăzeci, și bine făcut. Purta o jachetă sport oliv și jeanși, iar felul în care îi venea această ținută o făcea să arate ca una dintre cele mai interesante ținute vestimentare pe care s-ar fi gândit cineva s-o poarte. Nu știu din ce motiv, avusese nasul spart cu mult timp în urmă și i se vindecase în formă de apostrof. Avea dinți frumoși și un zâmbet ce începea cu gropițe încă dinainte de a-și da el însuși seama că va zâmbi. Părul lui era negru și creț, dar nu afro, ci doar cărlionțat ca al unui poet de altădată. I-am remarcat și mâinile, de asemenea; erau mari și grele, de parcă nu s-ar fi dat în lături să le pună la muncă, și îmi amintea – doar puțin, pentru că suna prea caraghios s-o recunosc chiar față de mine însămi – de Hugh Jackman, teribilul Wolverine. Tipul părea nepăsător – un cuvânt oarecum forțat, totuși, foarte

expresiv -, genul de bărbat care îți spune din priviri că a prins gluma, că e în regulă, că n-o ia în serios, dar că se așteaptă să intri în joc. Care să fi fost gluma respectivă sau ce rol avea în viața ta nu era foarte clar, dar a reușit să-mi ridice colțurile gurii într-o urmă de zâmbet. Am detestat faptul că îmi smulsese acel surâs, chiar și unul reflex, și am încercat să mă uit în jos, dar ochii lui nu mi-au dat voie. Mă fixa cu insistență, jovialitatea jucându-i în spațele privirii, și n-am putut rezista să aud ce mai voia.

-Ții, te rog, ăsta până mă urc eu? m-a întrebat, întinzându-mi din nou rucsacul.

Ochii i-au rămas ațintiți asupra mea.

-Unde să te urci?

-Acolo. În suportul de bagaje. O să vezi.

Mi-a pus rucsacul în poală. Iar eu am gândit: „Ai fi putut să-l pui pe interval, băiete Wolverine“. Dar apoi l-am văzut cum își desface sacul de dormit, așezându-l pe locul pe care îl eliberase în suportul de bagaje de vizavi de mine, și a trebuit să-i admir îndemânarea. De asemenea, a trebuit să-i admir posteriorul și trapezul, iar când a întins mâna după rucsacul lui, mi-am coborât privirea, cu rușine și vinovăție.

-Mersi, a zis el.

-Nici o problemă.

-Jack, a zis.

-Heather, am răspuns.

A zâmbit. Și-a pus rucsacul pe suportul pentru bagaje în chip de pernă și apoi s-a urcat. Părea prea mare ca să încapă acolo, dar s-a înghesuit, după care a scos o chingă elastică și a legat-o în jurul suportului, ca să nu cadă de acolo când trenul cotea la vreo curbă.

S-a uitat la mine. Ochii ni s-au întâlnit din nou și au rămas așa.

-Noapte bună, a șoptit el.

-Noapte bună, i-am răspuns.

CAPITOLUL 2

Sună ciudat, dar poți deduce o grămadă de lucruri din felul cum arată o persoană când doarme. Cumva, e un studiu la care mă dedau. Uneori, fotografiez diverse persoane dormind, iar Constance numește aceste fotografii seria mea de tablouri nocturne. În orice caz, l-am privit pe Jack în secvențe scurte, ca de film, pentru că trenul gonea neîntrerupt, și luminile de afară îi luminau doar din când în când fața. După expresia pe care o are când doarme, poți să-ți dai seama dacă cineva este pesimist sau nu, sperios sau curajos, genul de clown sau genul de om serios.

Jack dormea liniștit, întins pe spate; avea niște gene dese - foarte stufoase, ca deomidă - și, la răstimpuri, îi vedeam ochii mișcându-i-se pe sub pleoape în ciclul REM. Buzele îi erau întredeschise, astfel că îi puteam zări sclipirile dinților, și brațele îi stăteau încrucișate pe piept. Era un bărbat frumos, și în două rânduri m-am ridicat să-mi dez-morțesc oasele, profitând de asta ca să arunc priviri furișe la el în timp ce luminile intermitente îl prefăceau într-un film alb-negru, o secvență parcă dintr-o peliculă de Fellini.

Încă îl priveam când mi-a sunat telefonul. Era Mamozaurus.

– Pe unde umblă fata mea aventurieră acum? a întrebat mama, cu vocea ei matinală.

Mi-am închipuit-o în bucătăria noastră din New Jersey, hainele din ziua respectivă așteptând-o atârdate pe un umeras, la etaj, în timp ce ea își bea cafeaua și își mănâncă, pe o farfurioară, micul dejun fără carbohidrați.

– În trenul spre Amsterdam, mamă.

– Oh, ce palpitant! Ați plecat din Paris. Ce mai fac fetele?

– Bine, mamă. Tu unde ești?

– Acasă. Tocmai îmi beau cafeaua. Tata e plecat pentru vreo două zile la Denver, cu treburi. M-a rugat să te sun pentru că am primit o tonă de scrisori, pe numele tău, de la Banca Americii. Par să fie de la resurse umane – știi tu, asigurare, planuri de sănătate, dar bănuiesc că pe unele dintre ele trebuie să le citești cu atenție.

– O să ajung și la ele, mamă. Deja am vorbit la telefon cu cei de la resurse umane.

– Ascultă, eu sunt doar intermediarul. Tata are metodele lui, doar știi. Lui îi plac lucrurile făcute ca la carte, și tu o să lucrezi pentru prietenul lui.

– Știu, mamă, am spus eu, dar nu m-ar fi angajat dacă nu m-ar fi crezut în stare să mă descurc cu cerințele postului. Am absolvit cu A- la Amherst și mi s-au oferit încă trei posturi în afară de asta. Vorbesc franceză și un pic japoneza, și scriu destul de bine, și am fost capabilă să găsesc un interviu când am avut nevoie, și...

– Bineînțeles, m-a întrerupt mama, pentru că știa lucrurile astea, știa totul, și eu îi vorbisem într-un stil defensiv dogmatic. Bineînțeles, scumpo. N-am vrut să sugerez nimic altceva.

Am tras adânc aer în piept. Am încercat să fiu calmă când am vorbit din nou.

– Știu că trebuie să fie ceva hârțogăraie, dar o să-mi rezerv timp pentru asta înainte să încep lucrul, în

septembrie. Transmite-i tatei să nu-și facă griji. Totul o să fie bine. Situația e sub control. Știți că sunt genul care nu neglijează astfel de lucruri. Nu e nevoie să se îngrijoreze. Înainte de orice, sunt un pic obsedată de detalii.

– Știu, iubito. Bănuiesc că tatăl tău e puțin nehotărât, atâta tot. Vrea să străbată Europa, dar totodată știe că slujba asta e foarte importantă. Domeniul investițiilor bancare, scumpo, este...

– Am înțeles, mamă, am spus, parcă imaginându-mi capul ei de T. rex ridicându-mă încet de la pământ, în timp ce eu dau din picioare. Am schimbat subiectul și am întrebat de pisoii mei. Ce mai face Domnul Brebenoc?

– Nu l-am văzut în dimineața asta, dar e pe-aici pe undeva. E foarte anchilozat și are niște umflături, dar încă mănâncă.

– Îi dai un pupic din partea mea?

– Ce-ar fi dacă l-aș îngriji din partea ta? E mizerabil, scumpo. Doar mizerabil, plus că mă îngrijorează ce are pe piele.

– Mamă, e în familia noastră de cincisprezece ani.

– Crezi că nu știi asta? Eu sunt cea care l-a hrănit și l-a dus la veterinar, știi?

– Știu, mamă.

Îmi închid iPadul. Nu-mi place să-mi văd fața reflectată în sticlă când vorbesc la telefon. Oare chiar m-am enervat pe mama din cauza pisoiiului în timp ce stau într-un tren în drum spre Amsterdam? Sună a țicneală. Din fericire, Amy mi-a venit în ajutor, ridicându-se și trecând pe lângă mine. Și-a mișcat sprâncenele într-un mic semnal. Victor, am observat, o urma pe interval spre nu se știe unde. Polonia era pe cale de a fi cucerită.

– Uite, mamă, ne pregătim să intrăm în Amsterdam, am inventat eu. Trebuie să-mi strâng lucrurile. Spune-i tatei că o să mă ocup de documente de îndată ce ajung acasă. Promit. Spune-i să nu-și facă griji. Le-am scris pe

e-mail celor de la birou și sunt gata să încep în septembrie. Totul este în regulă. Chiar par fericiți să mă aibă în echipă și sunt bucuroși că fac excursia asta. M-au încurajat s-o fac, mai ții minte, pentru că știu c-o să muncesc pe brânci când o să încep.

– Bine, scumpo. Tu ești șefa. Ai grijă de tine, bine? Promiți? Te iubesc. Le îmbrățișez și pe fete.

– Le transmit, mamă. Te iubesc.

Legătura s-a întrerupt. Mamozaurus s-a rostogolit înapoi în Epoca Jurasicului, picioarele ei lăsând urme adânci în piatra dură pe unde a călcat. Am închis ochii și am încercat să dorm.

CAPITOLUL 3

– Ce citești?

Era târziu. Cu toate astea, nu putusem dormi. Amy nu se întorsese. Constance părea să doarmă destul de bine pentru noi toate. Mă lăsasem purtată de Hemingway departe, în Spania, bând prea mult și uitându-mă la tauri. Fiesta. Pâraiele de munte cu păstrăvi. Eram prea absorbită de lectură și nu observasem când Jack coborâse și se așezase pe banchetă, lângă mine.

– Pardon? am zis și mi-am întors iPadul, ducându-l la piept.

– Mi-au amorțit picioarele dormind acolo sus. Nu imediat, dar după o vreme. Cel puțin, am reușit să dorm puțin. Vrei să încerci? Te ridic eu.

– Aș putea să mă urc și singură dac-aș vrea.

– Era o ofertă, nu o insultă.

– Va trebui să te muți dacă prietena mea se întoarce. Locul ăsta e ocupat.

El a zâmbit. M-am întrebat de ce eram nesuferită. Era un mecanism de apărare. El arăta atât de bine – și o știa atât de limpede –, încât nu îmi puteam reprimă dorința de a-i descuraja încrederea. Gâtul mi s-a înroșit. Așa se întâmplă întotdeauna când sunt emoționată, surescitată sau tensionată. E singurul care mă dă de gol. Când dădeam